

piros vériér, / Purgatóróomba való lelkeknek / Kiszabadulásáér. / Szabadítsd ki őket / Az én imádságom által, Amen!"

A könyv végén található részletes bibliográfia és jegyzetek segítségével bővebben ismerkedhet az elmélyülni kívánó olvasó a néphitkutatás egyes részterületeivel. A kötetet 61 fekete-fehér és 16 színes illusztráció gazdagítja.

M. G.

Mécs László: *Üzenet. Válogatott versek.* Szent István Társulat. Budapest, 1982. 331 o.

Szenyay András pannonhalmi bencés főapát megbízásából válogatta ki Fényi Ottó és Korzenszky Richárd Mécs László verseinek „Üzenet”-ét honfitársainak, hívó testvéreinek, minden embertestvéreinek. A válogatott versek nem fogják át Mécs egész életművét, de ízelítőt és emlékeztetőt adnak a nagy katolikus papköltő témáiból, gondolataiból. A válogatók Mécs Meteor című versét tették a kötet első helyére, hogy ezzel adják meg önvallozásának alap gondolatát: „Egy ismeretlen, ősi fényű / örök titokról elszakadtan / küldöncnek jöttem, s eltűnök majd, / ha üzenetem általadtam.” Mécs maga a „Hajnali Harangszó”-val nyitotta meg Összes verseinek kötetét 1941-ben. Első költői élménye pápi és apostoli élmény is, nem önmagának, hanem küldetésének megnyilatkozása; a küldönc lényege a funkcióban van. „Kongatom piros harangom, ifjú szívem kongatom.” Élménye mélyről jön: „az Ember: sárkány-magból sarjadt fattya véres rögnek / elfeledte, hogy az arca régen Krisztus arca volt.” Az itt felfedett feszültség van ott Mécs minden versében élete folyamán. Tanár, hideg eszmék csúcsein üldögélő tudós s a problémátlan, kékes égbolt íve alatt mindent derűsen látó ember akart lenni, — „de kortárs lettem: fergeteges idők sötét sodrában búskomor ég alatt, midőn . . . mindenek belepett az árvíz. A milliókkal úsztam a vad vizen, szívem szivacsként szívta a szenvedést, mázsásra nőtt, aránytalanná.” (Üzenet Milói Vénusznek) Igaz, hogy Mécs küldönc, nagyon is öntudatos, prófétaí küldetéssel, de ugyanakkor kortárs is, korának minden hibájával és erényével. Ezt komolyan figyelembe véve több emberi megértéssel fogalmaznánk meg Rónay László jellemzését a verseskötet végén. Mindenesetre nem akadályozta meg Mécset sem a távolság, sem a magány abban, hogy találó diagnózist adjon, és imádkozzék a „nagy Lunatikusért”.

Hálásak vagyunk a Szent István Társulatnak, hogy ezzel a kötettel megmentette a harmincas és negyvenes évek ünnepektől katolikus papköltőjének nevét és művét az elfeledéstől. „A királyfi három bánata” a világirodalom elévülhetetlenül szép verse marad az édesanyáról. A „Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld” nemcsak az érettségi tablóknak jelmondata volt, hanem felkonduló hajnali harangszó lesz mindig az életbe induló ifjúság, a lelkes pedagógusok és a béke megvalósításán dolgozó igazak lelkében. Épp ezért méltán lehet büszke erre a verseskötetre a magyar katolicizmus.

Németh József

Dr. Erdőssy Béla: *Korunk magyar egyházművészei.* Katolikus Emléktár, Budapest 1981, 64 o., 230 kép, 34 × 24,5 cm.

Európa múkincsekben dúskáló országait járva nem csoda, ha olykor elfogja a magyart az irigység vagy a csökkentéértékűség tudata. A „régí dicsőséget” nálunk inkább csak romok és töredékek hirdetik, mindenesetre azért egyre ismertebbek lesznek ezek világszerte. A szakirodalom nem keslekedik a magyar értékek publikálásával, és megfelelő visszhangra is talál. A modern magyar egyházművészet alkotásai viszont még mindig mostohán várnak bemutatásukra. Pedig az ország nagyságához s egyházi lehetőségeihez mérten azok sem maradnak el a többi nemzet termékei mellett. Nagy meglepetésként hatott például egy cikk a modern magyar templomépítészetéről a tekintélyes német szakfolyóiratban: Magyar Zoltán, *Moderne Kirchen in Ungarn* (Das Mün-